

ning, den skriftlige Kontrakt skal fordres, idet Mindretallet indenfor Udvalget er blevet staaende ved Lovforslagets Bestemmelse i saa Henseende, nemlig at der kun skal fordres skriftlig Kontrakt, naar en Person under 18 Aar antages til Op- læring, medens Flertallet har ment, at det vilde være rigtigere at give denne Bestemmelse det samme almindelige Indhold, som Lovforslagets øvrige Bestemmelser have, idet vi dog ganske vist indrømme, at Spørgsmaalet ikke vil være særlig praktisk. Men det kan dog tænkes, at f. Ex. en Mand først har været i Lære hos En; saa bør den vedkommende Mester, og saa skal han, efter at have fyldt sit 18de Aar, i Lære hos en Anden, og da have vi ikke indset, at der ikke skulde være samme Grund til at fordrø skriftlig Kontrakt i dette Tilfælde som, hvor den Paagjældende er under 18 Aar, idet Grunden til, at man overhovedet fordrer skriftlig Kontrakt, er den, at ved et Netsforhold som Lærlingeforholdet, der er bestemt til at vare gennem en Række af Aar, og som skaber ikke blot en Sammenarbejden, men ogsaa efter Omstændighederne en Samleven, er det ønskeligt saa vidt muligt at have et rent og klart Grundlag for Netsforholdene, for at alle Stridigheder og Tvivlsmaal, saavidt det overhovedet er muligt, kunne afværges. Denne Grund er dog tilstede, hvad enten Personen er under eller over 18 Aar. Og dernæst har jo ogsaa iøvrigt Forslagets Regler ikke indskrænket sig til Personer under 18 Aar; nei, de angaa Lærlinge ganske i Almindelighed. „Lærlingeforholdet“ er Overkriftet. Det er ikke Lærlinge under 18 Aar, om hvilke § 2 taler, naar den siger, at Lærlinge maa ikke antages af den Næringsdrivende, der ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening værdiløse Handling. Reglerne ere gennemgaaende givne om Lærlingeforholdet i Almindelighed, og det er fuldkommen korrekt. Det vilde være en juridisk Konfusion uden Rige, hvis man vilde fastsætte eet Indbegreb af Regler for Personer under 18 Aar, der antages som Lærlinge, og et andet Indbegreb af Regler for Personer over 18 Aar, der antages som Lærlinge. Den personlige Myndighed eller Umyndighed har kun Indflydelse paa den almindelige Handleone til at indgaa Kontrakter, men Reglerne om Netsforholdet maa være ens, enten Personerne, som stiftede det, ere myndige eller umyndige, og derfor have vi erkjendt, at det er fuldkommen rigtigt, naar Lovforslagets Bestemmelser gennemgaaende omhandle Alle uden Hensyn til, om Lærlingen er myndig eller umyndig. Men dette Princip have vi ogsaa ment skulde fastholdes med Hensyn til Reglen i § 1, saaledes at man paabød Oprettelsen af skriftlig Kontrakt i alle Tilfælde. Men samtidig med, at vi forsaavidt ere enige, er der en Forskjel imellem os, henholdsvis mellem Flertallet og Mindretallet, ved Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal paabødes

Mesteren at oprette skriftlig Kontrakt, saaledes at Tilfredsættelsen af denne Forpligtelse paadrager ham Straffeanfvar. Der tror jeg vistnok er et Kardinalpunkt i Loven, som danner Adskillelsen mellem Flertallet og Mindretallet. Flertallet fastholder Forslaget, saaledes som det staaar, idet der jo er en Straffebestemmelse i det oprindelige Udkast i § 13. Denne have vi ment at burde fastholde, og vor Grund dertil er den, at det Hensyn, der fremkalder skriftlig Kontrakt, er et Samfundshensyn, som er bestemt ved Dnsket om, at Lærlingeforholdet maa finde en saavidt mulig stor og omfattende Udbredelse. For at fremme det, ville vi saavidt mulig forhindre alle Tvivl og Tvistigheder, som kunne opstaa, der kunne bevirke, at Mestrene sige: „Nei, de Lærlinge kunne vi ikke have at gjøre med, der er intet Udkomme med dem; naar man skal bruge dem, løbe de deres Bet“, eller omvendt at Lærlingen siger: „Jeg kan ikke være tjent med at gaa hos en Mester, jeg faar dog ikke det, han skylder mig“. Derfor ville vi tilveiebringe fra Først af et rent og klart Grundlag. Sort paa Hvidt. Ved Oprettelsen skal opskrives hele deres Mellemløbende, saa langt det er muligt paa Forhaand at bestemme det. Det vil saa bevirke, at der opstaaar saa saa Vanskeligheder under Forholdets Løb, som det overhovedet er muligt ved Forsigtighed at afværges. Men den Samfundsinteresse, som her gjør sig gjældende, er ikke fyldestgjort derved, at man siger, at det er Parternes egen Interesse, der vil føre dem til det. Stoler man blot paa Parternes egen Interesse, kunde der ikke være Tvivl om, at Alle maatte oprette skriftlig Kontrakt, fordi det er Noget, som ubetinget er til Fordel for dem, at der paa Forhaand er oprettet skriftlig Kontrakt. Men det, som i den gjældende Ret sker, er, at der indgaaes ligesaa vel mundtlige som skriftlige Kontrakter. Altsaa, Parternes Interesse er ikke tilstrækkelig paa det Punkt, og naar man derfor anser det for rigtigst i alle Tilfælde, at der oprettes skriftlig Kontrakt, kan man ikke nøjes med at henvise til Parternes Interesse; men saa maa man søge at tilveiebringe et mulig Garanti, som kan tilveiebringes, og da navnlig ogsaa ved Straffeanfvar. Det Straffeanfvar, som paalægges Mesteren, have vi ment, var begrundet i selve Forholdets Vækselskab. Han er kjendt med Faget, han maa vide, hvad den gjældende Ret er i Haandværkerforhold, og naar han overtræder den, rammer Straffen ham. Lærlingen derimod er maalket et Mennekte, som kommer fra Landet. Hans Børge eller Forældre have mulig ikke Begreb om, hvad der er gjældende Ret, saa man kan undskyldes, at han ikke drager Omfarg for det. Derfor mene vi, at det er ikke unaturligt, at Mesteren gjør det. Jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at i det norske Forslag har det Udvalg, som var nedsat, formuleret sin Straffebestemmelse i en Regel,